

ผลการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมที่มีต่อพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ ของเด็กปฐมวัย *

THE EFFECTS OF MORAL STORYTELLING ACTIVITIES ON EARLY CHILDHOOD COMPASSIONATE BEHAVIORS

กรรณิกา สีหา

Kunnika Siha

มหาวิทยาลัยราชธานี

Ratchathani University, Thailand

Corresponding Author's Email: m6455010@rtu.ac.th

วันที่รับบทความ : 16 พฤษภาคม 2568; วันแก้ไขบทความ 25 พฤษภาคม 2568;

วันที่ตอบรับบทความ : 26 พฤษภาคม 2568

Received 16 May 2025; Revised 25 May 2025; Accepted 26 May 2025

บทคัดย่อ

บทความวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนระดับปฐมวัย อายุระหว่าง 4-5 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนบ้านจานลาน อำเภอนาโพธิ์ จังหวัดอำนาจเจริญ จำนวน 25 คน โดยใช้สุ่มแบบกลุ่มในการจัดกิจกรรมทั้งหมด จำนวน 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน ได้แก่ วันอังคาร และวันพุธ วันละ 15 - 20 นาที จำนวน 8 แผน ในกิจกรรมเสรีและเล่นตามมุม รวมทั้งหมด 16 ครั้ง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ 1) นิทานคุณธรรม จำนวน 8 เรื่อง มีค่าความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด 2) แผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม จำนวน 8 แผน มีค่าความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด 3) แบบสังเกตพฤติกรรมการเห็นอก

Citation:

* กรรณิกา สีหา. (2568). ผลการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมที่มีต่อพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย.

วารสารส่งเสริมและพัฒนาวิชาการสมัยใหม่, 3(3), 1257-1273.

Kunnika Siha. (2025). The Effects Of Moral Storytelling Activities On Early Childhood Compassionate Behaviors. Modern Academic Development and Promotion Journal, 3(3), 1257-1273.;

DOI: <https://doi.org/10.>

<https://so12.tci-thaijo.org/index.php/MADPIADP/>

เห็นใจของเด็กปฐมวัย มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .70 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) เปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม โดยใช้สถิติ t-test แบบ Dependent Samples

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผลการศึกษาระดับพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัด กิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม โดยรวมพบว่า พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม พิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1) ด้านตระหนักถึงความคิดเห็นของกลุ่ม 2) ด้านมีจิตใจใฝ่บริการช่วยเหลือ 3) ด้านให้ออกาสผู้อื่น 4) ด้านเข้าใจผู้อื่น 5) ด้านส่งเสริมผู้อื่น พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรมมีคะแนนเฉลี่ยอยู่ในระดับสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม

2. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม พบว่า ภายหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม เด็กปฐมวัยมีระดับพฤติกรรม การเห็นอกเห็นใจโดยรวมและรายด้านสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: นิทานคุณธรรม, กิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม, การเห็นอกเห็นใจผู้อื่น, เด็กปฐมวัย

Abstract

This research article to study and compare the empathy behavior of preschool children before and after receiving moral storytelling activities. The sample group used in the research was preschool students aged 4 to 5 years old, Currently in their 2 year of kindergarten during the 2 semesters of the 2024 academic year, at Ban Chan Lan School, Phana District, Amnat Charoen Province, with 25 children. The activities were conducted over eight weeks, two days a week, Including Tuesday and Wednesday, for 15 - 20 minutes each day, eight lesson plans. In the free and play corner activities, a total of 16 times, the research instruments used in this research were : 1) Moral stories : 8 stories with the highest suitability; 2) Moral storytelling activity plans eight

plans with the highest suitability, and 3) Observation form of empathy behavior in early childhood children, with a reliability coefficient of .70. The statistics methods used for data analysis include calculating the mean and standard deviation and comparing the average scores before and after the oral storytelling activities using a Dependent Samples t-test.

The research findings indicate

1. The study's results on the level of empathy behavior in early childhood children before and after receiving the moral storytelling activity, Overall, and the empathy behavior of preschool children after receiving the moral storytelling activities. When examined by specific aspects, it was found that 1) Awareness of group opinions 2) Service-mindedness, 3) Giving opportunities to others, 4) Understanding others, 5) Promoting others, and Empathetic behavior of early childhood children After receiving the moral storytelling activity, the average score was higher than before the moral storytelling activity.

2. comparison compassionate behaviours in young children before and after participating in moral storytelling activities revealed that, after the implementation of the moral storytelling activities, The children demonstrated significantly higher levels of compassionate behaviours overall and in specific aspects compared to before the activities, with statistical significance at the .50 level.

Keywords: Moral Stories, Moral storytelling activity, Compassionate, Early Childhood

บทนำ

พัฒนาการในวัยที่แตกต่างกันเด็กจะมีลำดับขั้นของพัฒนาการแต่ละด้าน ทั้งด้านร่างกายอารมณ์จิตใจ สังคมและสติปัญญา แตกต่างกับการเตรียมความพร้อมจำเป็นจะต้องกระทำให้สอดคล้องกับความต้องการของเด็กตามขั้นตอนของพัฒนาการ เช่น ฝึกให้เด็ก เขียน

รูปสามเหลี่ยมเด็กไม่สามารถทำได้เนื่องจากการบังคับความเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อนิ้วมือนิ้วยังไม่ดีเท่าที่ควรควรให้เด็กฝึกขีดเขียนลากเส้นตามใจชอบจะช่วยเตรียมความพร้อมที่เหมาะสมกับวุฒิภาวะและความพร้อมของเด็ก เช่น การเตรียมความพร้อมทางด้านอารมณ์ พ่อแม่ต้องรู้เรื่องอารมณ์ของเด็กเพื่อจะให้เด็ก รู้จักใช้อารมณ์ให้เป็นประโยชน์แก่ตนเอง ไม่ใช่ให้โทษเมื่อมีปัญหาหลายอย่างเกิดขึ้นแก่เด็กพร้อมกัน ซึ่งเด็กไม่มีคำตอบหรือการกระทำเพื่อแก้ปัญหาานั้น ความเปลี่ยนแปลงภายในจากการนี้เราเรียกว่า “อารมณ์” การเตรียมความพร้อมทางด้านสังคม พ่อแม่จำเป็นจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับพัฒนาการทางสังคมของลูกทุกขั้นตอน การฝึกหัดหรือ เตรียมความพร้อมให้ลูก ควรสอนให้รู้จักยับยั้งชั่งใจตนเอง เช่น ไม่ทำเสียงอึกทักเกินไปให้เป็นที่รำคาญ ไม่ละเมิดทรัพย์สินและสิทธิของผู้อื่น ไม่เอาเปรียบผู้อื่น แต่พ่อแม่ต้องไม่ทำให้ทุกสิ่งเป็นข้อห้ามไปเสียหมด (วีรญา สุวรรณวงศ์, 2564)

การจัดกิจกรรมโดยใช้นิทานคุณธรรมเป็นอีกวิธีหนึ่งที่นิยมนำมาเป็นสื่อในการพัฒนาเด็กปฐมวัยได้ทุกเพศ ทุกวัย นอกจากนิทานจะให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว การเล่านิทานยังเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ตอบสนองต่อความต้องการทางธรรมชาติของเด็ก ซึ่งการเล่าเรื่องหรือการถ่ายทอดเรื่องราวของนิทานที่คุณครู ผู้ใหญ่ หรือพ่อแม่เล่าให้เด็กฟัง มีจุดประสงค์เพื่อให้เด็กเกิดความ สนุกสนาน และสอดแทรกแนวคิด คุณธรรม ที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิต เทคนิคการเล่านิทานที่ทำให้เด็กเข้าใจ คือน้ำเสียง ท่าทาง สื่อ และวัสดุอุปกรณ์ในการเล่านิทาน น่าสนใจตอบสนองต่อความต้องการ ความสนใจ และธรรมชาติของเด็ก และสิ่งที่สำคัญในการเล่านิทาน คือ สื่อประกอบการเล่านิทาน มีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยต้องมีวัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการที่ครูนำมาเป็นตัวกลาง สามารถถ่ายทอด ความรู้ ความเข้าใจ อารมณ์ ความรู้สึก ความสนใจ ประสบการณ์ ทศนคติ ค่านิยม และทักษะเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวันที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก สื่อนิทานควรเอื้อต่อ การเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย นำมาพัฒนาให้เป็นรูปแบบที่เหมาะสมกับการเล่านิทาน การหาเลือกสื่อและผลิตสื่อนิทานสำหรับเด็กปฐมวัย โดยยึดหลักการนำสิ่งใกล้ตัวมาประดิษฐ์ให้เกิดประโยชน์และมีประสิทธิภาพในการนำมาเป็นสื่อเล่านิทานในปัจจุบันสื่อนิทานที่ครูปฐมวัยเลือกเพื่อเล่าเรื่องสำหรับเด็กปฐมวัย ได้แก่ สิ่งแวดล้อมรอบตัวเด็กหุ่นเชิดประเภทต่างๆ วัสดุเหลือใช้ แผ่นภาพหุ่นจำลอง หนังสือนิทาน เป็นต้น (สุชาดา หวังสิทธิเดช, 2562) สอดคล้องกับวิลาสินี นามมาลา และปัทมาวดี เลย์มงคล (2565) ที่ได้ศึกษาผลของการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรมประกอบการใช้สถานการณ์จำลองเพื่อพัฒนาวินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ซึ่งพบว่าสามารถพัฒนาในตนเองของเด็กปฐมวัยได้ทั้ง 2 ด้าน คือด้านความรับผิดชอบและด้านการ

ควบคุมตนเอง และสอดคล้องกับ โสภา สุวรรณ (2559) ที่กล่าวว่าการเล่นนิทานนับเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่จะช่วยส่งเสริมการฝึกทักษะการคิดให้กับเด็ก พัฒนาความฉลาดทางสติปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กปฐมวัย ให้สูงขึ้น ซึ่งครูสามารถสอดแทรกเนื้อหาและความรู้ที่ต้องการสอนเด็กปฐมวัยลงไปนิทานตามจุดประสงค์ที่ต้องการได้การเล่นนิทานให้เด็กปฐมวัยฟังอย่างสม่ำเสมอเป็นสิ่งหนึ่งในการกระตุ้น เซลล์สมองให้เติบโตเกาะเกี่ยวเชื่อมโยงกันอันจะส่งผลต่อพัฒนาการในทุกด้านของเด็กปฐมวัยทำให้ผู้ฟังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินในแง่ของการส่งเสริมการพัฒนาการที่ดีสมวัยของเด็กปฐมวัย ทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา ตลอดจนการปลูกฝังคุณธรรมคุณค่าของมนุษย์ถึงความดีงาม ความสุขในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เป็นคุณธรรมขั้นพื้นฐานของผู้ร่วมกันในสังคม ทุกคนในสังคมต้อง มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อ เสียสละ แบ่งปันให้แก่กัน ไม่มีจิตใจคับแคบ เข้าใจคนอื่น ไม่เห็นแก่ตัว ความเห็นอกเห็นใจเป็นคุณธรรมเครื่องผูกมิตรไมตรี ยึดเหนี่ยวจิตใจไว้ เป็นเครื่องมือสร้างลักษณะนิสัยให้เป็นคนที่จะเห็นแก่ประโยชน์สุขส่วนรวมมากกว่าประโยชน์สุขส่วนตัวคนที่อยู่ร่วมกันในสังคมจะเกิดความสงบสุข ควรจะมีคุณธรรมคือ ความเห็นอกเห็นใจ คือ เสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อส่วนรวม เข้าใจคนอื่น เพราะถ้าต่างคนต่างเห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่คนอื่นแล้ว ส่วนรวมก็จะเดือดร้อน เมื่อส่วนรวมเกิดความเดือดร้อนเสียแล้วความสุขความสงบจะเกิดขึ้นได้อย่างไรการเห็นอกเห็นใจจึงเป็นคุณธรรมสำคัญอย่างหนึ่งในสังคม (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2562)

จากการศึกษาข้อมูลด้านการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย จากครูผู้สอนเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านจานลาน ในระดับชั้นอนุบาล 2 กลุ่มเครือข่ายเทพนิมิต อำเภอพนา จังหวัดอำนาจเจริญ โดยภาพรวม พบว่า เด็กส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไม่สนใจเพื่อน ขอบแย้งของเล่นกัน ไม่ชอบเล่นกันเป็นกลุ่ม ไม่มีการเห็นอกเห็นใจคนอื่น ตัวอย่างเช่น เวลาเด็กๆ เล่นกันจะไม่แบ่งของให้คนอื่นเล่นด้วย จะขอบแย้งของเล่นขึ้นเดียวกัน ก็จะมีการทะเลาะกันบ่อยครั้งปัญหาดังกล่าวอาจเกิดจาก การเลียนแบบพฤติกรรมจากโทรทัศน์ ตัวบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมที่เด็กอยู่ การเห็นอกเห็นใจจึงเป็นพื้นฐานในการอยู่ร่วมกันของเด็กปฐมวัยและเป็นสิ่งที่เด็กปฐมวัยจำเป็นในชีวิตประจำวัน การวางรากฐานให้เด็กมีการเห็นอกเห็นใจให้กับเด็กปฐมวัย จำเป็นต้องได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้ส่งเสริมและสนับสนุนปลูกฝังให้เด็กปฐมวัยมีการพัฒนาพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจและปลูกฝังคุณธรรมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ โดยมีแนวทางในการปฏิบัติที่เหมาะสมสำหรับ การพัฒนาการ เห็นอกเห็นใจและ

เทคนิคต่าง ๆ ในการพัฒนาการเห็นอกเห็นใจสำหรับเด็กปฐมวัย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงความสำคัญในการพัฒนาและส่งเสริมสนับสนุนพฤติกรรม การเห็นอกเห็นใจในเด็กปฐมวัย เพื่อให้เด็กได้นำไปใช้ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข ลดการทะเลาะ ความขัดแย้งของเด็กปฐมวัยได้ ทั้งนี้พฤติกรรม การเห็นอกเห็นใจจะช่วยให้เด็กเรียนรู้การอยู่ร่วมกับผู้อื่น แก้ปัญหาเป็น ส่งผลให้เด็กรู้จักการอยู่หรือทำงานเป็นกลุ่มร่วมกับผู้อื่นได้ อย่างมีความสุข โดยการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้การเล่านิทานคุณธรรมในการจัดกิจกรรมให้กับเด็กปฐมวัยในโรงเรียนบ้านจานลาน กลุ่มเครือข่ายเทพนิมิต อำเภอพนา จังหวัดอำนาจเจริญ เพื่อใช้ในการส่งเสริมและพัฒนาพฤติกรรม การเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย เพราะเด็กปฐมวัยโดยส่วนใหญ่ชอบฟังนิทาน นิทานจึงเป็นสื่ออย่างหนึ่งที่มีความสำคัญถือเป็นหัวใจสำคัญของเด็ก การเล่านิทานเป็นส่วนหนึ่งในการช่วยสร้างคุณธรรม และพฤติกรรมในการเห็นอกเห็นใจให้กับเด็ก ช่วยให้เด็กเห็นภาพเป็นรูปธรรมชัดเจนมากขึ้น เด็กได้เกิดจินตนาการและความสนุกสนาน ทำให้เด็กได้เห็นตัวอย่างที่เป็นตัวอย่างจากตัวละครในหนังสือนิทานคุณธรรม เกิดจากการสังเกตและจินตนาการไปกับตัวละครในหนังสือนิทานคุณธรรม การจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมจึงเป็นการช่วยกระตุ้นดึงดูดความสนใจ นิทานจะเป็นการสร้างคุณธรรมเป็นแนวทางในการทำให้พฤติกรรมของเด็กปฐมวัยไปในทางที่ดีงาม ทั้งต่อตนเอง เพื่อน และผู้อื่น เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

จากความเป็นมาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความตระหนักถึงความสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการทางสังคมแก่เด็กปฐมวัย และมีความสนใจที่จะศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม ที่มีต่อพฤติกรรม การเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย เพื่อพัฒนาความสามารถในการรับรู้และเข้าใจทัศนะของผู้อื่นของเด็กปฐมวัย จะทำให้ทราบถึงแนวทางการพัฒนาทักษะทางสังคมด้านการเห็นอกเห็นใจ ของเด็กปฐมวัย ซึ่งผลที่ได้จากวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางสำหรับครู ผู้บริหาร และผู้เกี่ยวข้องใน การจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรมมีต่อพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย ที่เกิดจากการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม

2. เพื่อเปรียบเทียบการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม

สมมติฐานการวิจัย

หลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม นักเรียนชั้นอนุบาล 2 มีพัฒนาการด้านการเห็นอกเห็นใจสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม

การทบทวนวรรณกรรม

แนวคิดเกี่ยวกับ นิทาน หมายถึงเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาแต่โบราณ อาจจะเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องที่เกิดจากจินตนาการของผู้แต่ง โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กเกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน สอดแทรกไปด้วยคุณธรรมจริยธรรมไว้ เพื่อปลูกฝังให้เด็กเกิดการประพฤติปฏิบัติ และใช้เป็นแนวทางในการดำรงชีวิตในสังคมในอนาคต สุชาดา หวังสิทธิเดช (2562)

สรุป จากความหมายของนิทานดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า นิทานคุณธรรม หมายถึงเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมาหรือมีผู้แต่งขึ้นเพื่อให้ผู้ฟังได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินและซึ่งสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมคติสอนใจที่พึงประสงค์ สามารถนำความคิดไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันให้ผู้ฟังนำไปใช้ในชีวิตจากเนื้อหาของนิทานเพื่อใช้เป็นสื่อในการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย

แนวคิดเกี่ยวกับ ความสำคัญของการเล่านิทาน การเล่านิทานมีความสำคัญต่อเด็กปฐมวัยมากเพราะนิทานช่วยให้เด็กๆเพลิดเพลินสนุกสนานช่วยเสริมพัฒนาการ ด้านต่างๆให้กับเด็กๆอีกทั้งนิทานยังมีเนื้อหาที่ส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมทำให้เด็กๆและผู้ฟังเข้าใจในวัฒนธรรมอันดีงามยิ่งขึ้นไป กฤษดา โยธาราชฎ (2565)

สรุป ได้ว่าการเล่านิทานหรือการเล่าเรื่องเด็กปฐมวัยฟังจะสนุกและประสบการณ์สำเร็จจึง หมายถึง วิธีการเล่าที่ผู้เล่าจะถ่ายทอดเรื่องราว เนื้อหาของนิทานให้เด็กปฐมวัยได้ฟังไม่ว่าจะเป็นน้ำเสียงของผู้เล่า ท่าทางของผู้เล่า จังหวะในการพูด จะช้าหรือเร็วขึ้นอยู่กับเหตุการณ์ในเรื่องที่จะเล่าประกอบเรื่องราว สื่อที่ใช้ประกอบการเล่านิทาน ตลอดจนการส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยได้มีโอกาสเป็นผู้เล่าหรือร่วมแสดงในบทบาทของผู้เล่า

ด้วยความเสียสละเห็นอกเห็นใจ เป็นธรรมขั้นพื้นฐานสำหรับการอยู่ร่วมกันในสังคม เป็นเครื่องยึดโยงคนในสังคมให้อยู่ร่วมกันอย่างสันติ มีน้ำใจไมตรีต่อกัน และเป็นเครื่องมือที่

สร้างนิสัยของคนในสังคมให้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม มากกว่าประโยชน์ส่วนตน ลดความโลภในจิตใจ อันจะนำไปสู่ความพอเพียง ซึ่งเป็นความสุขที่แท้จริงและยั่งยืน การเสียสละแต่ละครั้ง มิได้หมายถึงความสูญเสียของผู้ให้ แต่นำมาซึ่งความสุขของผู้ให้ ผู้รับ และสังคม การให้สิ่งของเป็นประโยชน์ด้วยใจที่บริสุทธิ์ จึงปรากฏผลในทางที่ดีเสมอ คนไทยทุกคนจึงควรปฏิบัติตนเป็นผู้ให้มากกว่าคอยรับแต่เพียงอย่างเดียว เพราะการให้หรือการเสียสละนั้นจะทำให้ชาติบ้านเมืองของเราพัฒนาอย่างมั่นคง การเป็นผู้มีความเสียสละ เห็นอกเห็นใจ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2562)

สรุป จากแนวคิด ทฤษฎีและองค์ประกอบของการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น ผู้วิจัยสรุปได้ว่าการเข้าใจตระหนักถึงอารมณ์ผู้อื่นเอาใจเขามาใส่ใจเรา สามารถคาดเดาหรือคาดคะเนความต้องการของผู้อื่นในสถานการณ์ต่างๆซึ่งเป็นรากฐานให้มนุษย์สามารถพัฒนาการเห็นอกเห็นใจผู้อื่นเพื่อเป็นการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ศึกษาเรื่องผลการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมที่มีต่อพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปีที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

นักเรียนชาย - หญิง ระดับปฐมวัย อายุระหว่าง 4 - 5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 กลุ่มเครือข่ายเทพนิมิต โรงเรียนบ้านจานลาน ตำบลจานลาน อำเภอพนา จังหวัดอำนาจเจริญ จำนวน 1 ห้อง นักเรียน 25 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชาย - หญิง ระดับปฐมวัย อายุระหว่าง 4 - 5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 โรงเรียนบ้านจานลาน ตำบลจานลาน อำเภอพนา จังหวัดอำนาจเจริญ จำนวน 25 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 นิทานคุณธรรม จำนวน 8 เรื่อง

- ศึกษาค้นคว้าตำรา และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิทานคุณธรรมเพื่อใช้ในการสร้างนิทานคุณธรรม

- เขียนโครงร่างเนื้อหาบทนิทานคุณธรรมเกี่ยวกับพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย จำนวน 8 เรื่อง

- จัดทำหนังสือนิทานคุณธรรมและนำไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

2.2 แผนการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานคุณธรรม

- ศึกษาค้นคว้าตำรา และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานคุณธรรมที่มีต่อพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย

- ศึกษาค้นคว้าตำรา และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบสังเกตแบบมาตราประเมินค่าเพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย

- สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยเป็นแบบ Rubrics Score โดยแบ่งพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ

3. การทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลโดยมีขั้นตอน ดังนี้

3.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ดำเนินการทดลองโดยใช้กลุ่มตัวอย่าง โดยเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนและหลัง (One – Group Pre – test Post – test Design) การจัดกิจกรรมเล่นนิทานคุณธรรม เพื่อศึกษาผลการจัดกิจกรรมเล่นนิทานที่มีต่อพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย

3.2 การดำเนินการทดลอง

1) ทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมเล่นนิทานคุณธรรมกับกลุ่มตัวอย่างด้วย แบบสังเกตพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยที่ผ่านการประเมินคุณภาพแล้ว 5 ด้าน

2) ดำเนินการจัดกิจกรรมการเล่นนิทานคุณธรรมตามขั้นตอนที่ปรากฏอยู่ในแผนการจัดกิจกรรมเล่นนิทานคุณธรรมที่ผู้วิจัยสร้าง

3) เมื่อดำเนินการทดลองครบ 8 สัปดาห์แล้ว ผู้วิจัยทำการประเมินหลังการจัดกิจกรรมเล่นนิทานคุณธรรมโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็ก

4) นำผลการประเมินที่ได้จากการทดสอบและหลังการจัดกิจกรรมเล่นนิทานคุณธรรมไปวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติต่อไป

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย 2 ครั้ง

4.1 สังเกตพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 (Pre – test) ก่อนการจัดกิจกรรมกับกลุ่มตัวอย่าง 25 คน เก็บเป็นคะแนนเพื่อการเปรียบเทียบหลังการจัดกิจกรรม

4.2 เมื่อเสร็จสิ้นการจัดกิจกรรม ผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 (Post – test) ซึ่งใช้แบบสังเกตชุดเดิมกับที่ใช้ในการสังเกตครั้งแรกเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย

4.3 เก็บรวบรวมข้อมูล

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ดำเนินการดังนี้

5.1 การวิเคราะห์แบบสังเกตพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

5.2 การเปรียบเทียบพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม โดยใช้ t - test แบบ Dependent Samples

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง มีดังนี้

1) หาค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC

2) หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability – Cronbach Alpha)

6.2 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

1) สูตรการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

2) สูตรค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

6.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานจากการใช้จริง

เปรียบเทียบพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังการจัดกิจกรรม โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรม โดยใช้สถิติค่า t - test แบบ Dependent Samples

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 1 ผลการจัดกิจกรรมเล่นิทานคุณธรรมที่มีต่อพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานคุณธรรมของเด็กปฐมวัย

n = 25

รายด้านการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น	ก่อนการจัดกิจกรรมเล่นิทานคุณธรรม			หลังการจัดกิจกรรมเล่นิทานคุณธรรม		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ด้านตระหนักถึงความคิดเห็นของกลุ่ม	5.36	.49	ต่ำ	7.96	.61	สูง
2. ด้านมีจิตใจให้บริการช่วยเหลือ	5.40	.50	ต่ำ	7.56	.58	สูง
3. ด้านให้ออกาสผู้อื่น	5.08	.28	ต่ำ	7.84	.69	สูง
4. ด้านเข้าใจผู้อื่น	5.56	.51	ต่ำ	8.24	.44	สูง
5. ด้านส่งเสริมผู้อื่น	5.96	.20	ต่ำ	8.20	.41	สูง
โดยรวม	5.47	.39	ต่ำ	8.04	.55	สูง

สรุปได้ว่า พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานคุณธรรมทำให้เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจสูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานคุณธรรม

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานคุณธรรม

n = 25

การเห็นอกเห็นใจ	พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย				t	P
	ก่อนเรียน (Pre-test)		ก่อนเรียน (Post-test)			
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.		
ด้านตระหนักถึง ความคิดเห็นของกลุ่ม	5.36	.49	7.96	.61	20.131*	0.0000
ด้านมีจิตใจ ใฝ่บริการช่วยเหลือ	5.40	.50	7.56	.58	28.86*	0.0000
ด้านให้โอกาสผู้อื่น	5.08	.28	7.84	.69	20.80*	0.0000
ด้านเข้าใจผู้อื่น	5.56	.51	8.24	.44	24.06*	0.0000
ด้านส่งเสริมผู้อื่น	5.96	.20	8.20	.41	25.69*	0.0000
โดยรวม	5.47	.39	8.04	.52	23.91*	0.0000

สรุปได้ว่า พฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรม
เล่นิทานคุณธรรมทำให้เด็กปฐมวัยมีพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจสูงกว่าก่อนได้รับการจัด
กิจกรรมเล่นิทานคุณธรรม

อภิปรายผล

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจของเด็ก
ปฐมวัย โดยใช้การจัดกิจกรรมเล่นิทานคุณธรรมของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ในโรงเรียนบ้าน
จานลาน ตำบลจานลาน อำเภอนา จังหวัดอำนาจเจริญ ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีประเด็นสำคัญ
สามารถนำมาอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. เด็กปฐมวัยก่อนได้รับการจัดกิจกรรมเล่นิทานคุณธรรม พิจารณาโดยภาพรวม
พบว่า พฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย มีระดับพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจ อยู่ใน
ระดับต่ำ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1) ด้านตระหนักถึงความคิดเห็นของกลุ่ม
พฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจของเด็กเฉลี่ยพฤติกรรมความเห็นอกเห็นใจ อยู่ในระดับต่ำ 2) ด้าน

การมีจิตใจไม่บริการช่วยเหลือ พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กเฉลี่ยพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ อยู่ในระดับต่ำ 3) การรู้จักให้ออกาสผู้อื่น พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กเฉลี่ยพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ อยู่ในระดับต่ำ 4) การเข้าใจผู้อื่น พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กเฉลี่ยพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ อยู่ในระดับต่ำ 5) การรู้จักส่งเสริมผู้อื่น พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กเฉลี่ยพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ อยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้ เป็นเพราะก่อนที่ผู้วิจัยจะดำเนินการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม พบว่า การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนของเด็กปฐมวัยในโรงเรียนบ้านจานลาน เป็นการจัดกิจกรรมตามตารางที่กำหนด โดยกิจกรรมการเรียนรู้ที่จัดขึ้นครูอาจไม่ได้เน้นการเล่านิทานคุณธรรมที่สอดแทรกเนื้อหาในเรื่องของพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจให้กับเด็กได้เห็นเป็นรูปธรรมที่ยังไม่ค่อยชัดเจน จึงส่งผลทำให้เด็กมีพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ ในระดับต่ำ ทำให้เด็กไม่เข้าใจความคิดเห็นของกลุ่มได้ ไม่ให้ความสำคัญในการแสดงความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม ไม่ช่วยเหลือเมื่อผู้อื่นมีความทุกข์ ไม่ช่วยปลอบโยนเมื่อผู้อื่นรู้สึกเสียใจ ไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น ไม่แสดงความยินดีเมื่อผู้อื่นทำสำเร็จหรือส่งเสริมสนับสนุนผู้อื่นและไม่ชื่นชม ชมเชยและสนับสนุนเมื่อผู้อื่นเมื่อทำความดี เด็กไม่ไม่เกิดการเรียนรู้หรือเห็นตัวอย่างต้นแบบจากตัวละครในนิทานคุณธรรมที่ใช้ในการสังเกตหรือเลียนแบบพฤติกรรมนั้น ดังนั้น การเล่านิทานคุณธรรมเป็นทางหนึ่งที่จะช่วยให้เด็กเห็นภาพเป็นรูปธรรมชัดเจนมากขึ้น และเพื่อให้เด็กมีพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจที่เหมาะสมเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงได้ใช้การจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรมที่สอดแทรกเนื้อหาในเรื่องพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ โดยตัวละครที่ใช้ในนิทานคุณธรรมเป็นตัวละครที่ช่วยสร้างจินตนาการให้เด็กได้ คิดตามตัวละครมีทั้งที่เป็นแบบอย่างที่ดีในเรื่องของพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจที่เด็กควรได้ปฏิบัติตาม และมีตัวละครที่สะท้อนถึงแบบอย่างที่ไม่ดีในเรื่องของพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจเพื่อเป็นตัวอย่างที่เด็กควรหลีกเลี่ยงพฤติกรรมนั้น โดยดำเนินกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมเป็นเวลาทั้งหมด 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 วัน ได้แก่ วันอังคาร และวันพุธ วันละ 15-20 นาที ในกิจกรรมเสรีและเล่นตามมุม รวม 16 ครั้ง ภายหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมเมื่อครบ 8 สัปดาห์ ได้ทำการสังเกตพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยโดยภาพรวม พบว่า ภายหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย มีระดับพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ อยู่ในระดับสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า 1) ด้านตระหนักถึงความคิดเห็นของกลุ่ม พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กเฉลี่ยพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ อยู่ในระดับ สูง 2)

ด้านการมีจิตใจไม่บริการช่วยเหลือ พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กเฉลี่ยพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ อยู่ในระดับสูง 3) การรู้จักให้ออกาสผู้อื่น พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กเฉลี่ยพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจอยู่ในระดับสูง 4) การเข้าใจผู้อื่น พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กเฉลี่ยพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ อยู่ในระดับสูง 5) การรู้จักส่งเสริมผู้อื่น พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กเฉลี่ยพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ อยู่ในระดับสูง แสดงว่า ผลการทดลองหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมสูงขึ้นกว่าก่อน จัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม

2. หลังจากจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมได้นำผลการวิจัยก่อนการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมและหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมเปรียบเทียบกัน ผลการวิจัยจึงปรากฏว่า หลังการเล่านิทานคุณธรรมเด็กมีพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจสูงกว่าก่อนการเล่านิทานคุณธรรมอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลรายด้าน พบว่า ด้านตระหนักถึงความคิดเห็นของกลุ่ม ได้แก่ 1) เข้าใจความคิดเห็นของกลุ่มได้ 2) ให้ความสำคัญในการแสดงความคิดเห็นของสมาชิกในกลุ่ม 3) รับรู้ได้ว่าสมาชิกแต่ละคนมีความรู้สึกต่อกันอย่างไร ก่อนการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.36 อยู่ในระดับต่ำ ภายหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.36 อยู่ในระดับสูง ด้านแบบสังเกตการมีจิตใจไม่บริการช่วยเหลือ 1) ช่วยเหลือเมื่อผู้อื่นมีความทุกข์ 2) จะช่วยปดลอมโยน เมื่อผู้อื่นรู้สึกเสียใจ 3) เต็มใจช่วยผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน ก่อนการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.40 อยู่ในระดับต่ำ ภายหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 7.56 อยู่ในระดับสูง ด้านแบบสังเกตการรู้จักให้ออกาสผู้อื่น 1) ให้ออกาสผู้อื่นได้ปรับปรุงตัวเองเมื่อผู้อื่นทำผิดพลาด 2) เปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้แสดงความคิดเห็น 3) เปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้แสดงความต้องการของผู้อื่น ก่อนการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม มีค่าคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 5.08 อยู่ในระดับต่ำ ภายหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมมีค่าคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 7.84 อยู่ในระดับสูง ด้านแบบสังเกตการเข้าใจผู้อื่น 1) ยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น 2) เข้าใจความรู้สึกของผู้อื่นได้ จากการสังเกตสีหน้าและแววตา 3) ตั้งใจฟังในสิ่งที่คู่สนทนากำลังพูดเพื่อให้ทราบถึงความต้องการ ก่อนการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม มีค่าคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 5.56 อยู่ในระดับต่ำ ภายหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมมีค่าคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 8.24 อยู่ในระดับสูง ด้านแบบสังเกตการรู้จักส่งเสริมผู้อื่น 1) แสดงความยินดีเมื่อผู้อื่นทำสำเร็จ 2) ส่งเสริมสนับสนุนผู้อื่น 3) กล่าวคำชมเชยและสนับสนุนเมื่อผู้อื่นทำความดี ก่อน

การจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม มีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 5.96 อยู่ในระดับต่ำ ภายหลังจากการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.20 อยู่ในระดับสูง เมื่อนำข้อมูลโดยภาพรวมก่อนการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม ($\bar{X} = 5.47$) และหลังการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม ($\bar{X} = 8.04$) เปรียบเทียบกัน จะเห็นได้ว่า ค่าคะแนนเฉลี่ยมีความแตกต่างกัน โดยผลการทดลองหลัง การจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมซึ่งสอดคล้อง กับสมมติฐานที่ตั้งไว้ก่อนการวิจัย เป็นเหตุผลสนับสนุนว่าการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมส่งผลต่อพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยได้เป็นอย่างดี ดังที่ สุขอรุณ วงษ์ทิม (2561) ได้ให้ความหมายของความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นว่า ความสามารถของผู้ให้คำปรึกษาการที่จะเข้าใจในความคิด อารมณ์ ความรู้สึก และพฤติกรรมของผู้รับบริการได้ถูกต้องในลักษณะเอาใจเขามาใส่ใจเรา โดยไม่สูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง และมีการสื่อสารเพื่อตอบสนองย้อนกลับให้ผู้รับบริการได้รับรู้ ในความรู้สึกของผู้ให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมที่สอดแทรกคุณธรรมในเรื่องการเห็นอกเห็นใจ มีผลต่อการพัฒนาส่งเสริมพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า นิทานคุณธรรม จึงเป็นสื่อเพื่อทำให้เด็กมีพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจมากยิ่งขึ้น และยังทำให้เด็กสามารถมาปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้

สรุป/ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัยดังนี้

1. ผลการศึกษาพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม สรุปโดยภาพรวมพบว่า พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ อยู่ในระดับต่ำ ภายหลังจากได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม มีคะแนนเฉลี่ยพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจ อยู่ในระดับสูง

2. ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม สรุปโดยภาพรวมพบว่า พฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยหลังได้รับการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรม เป็นนิทานที่มีเนื้อหาที่เรียบง่าย ไม่ซับซ้อน เด็กๆ ได้ติดตามผู้เล่าทำให้มีความสนุกสนาน

2. แผนการจัดกิจกรรมเล่านิทานคุณธรรมสามารถนำไปส่งเสริมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัย ก่อนนำไปใช้ผู้สนใจควรศึกษาทำความเข้าใจแผนให้ละเอียดรอบคอบ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดต่อผู้เรียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีแนวทางการพัฒนาการเรียนการสอนโดยการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรมต่อการเห็นอกเห็นใจแก่เด็กปฐมวัยสูงขึ้น

2. ควรขยายผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานคุณธรรมที่มีต่อพฤติกรรมการเห็นอกเห็นใจของเด็กปฐมวัยสูงขึ้น

เอกสารอ้างอิง

- กฤษดา โยธราชัญ. (2565). การจัดการเรียนรู้แบบอรรถฐานการเล่านิทานเพื่อส่งเสริมความสามารถ ในการฟังพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย. ใน *วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา*. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.
- จินดา หีบเพ็ชร. (2558). ผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานประกอบสถานการณ์จำลองที่มีต่อความรับผิดชอบของเด็กปฐมวัย โรงเรียนวัดเขาขุนพนม. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ*, 17(2), 131-139.
- ธีรพัฒน์ วงศ์คุ้มสิน. (2561). การพัฒนาความเห็นอกเห็นใจผู้อื่นของนิสิตจิตวิทยา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์โดยโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม. *วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์*, 47(1), 75-98.
- ปัทมา ศิวะโกศิษฐ์. (2562). ผลของการเล่านิทานและบทบาทของนิทานในการส่งเสริมพฤติกรรมทางจริยธรรมของเด็กปฐมวัยที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนเอกชน. *วารสารวิทยาบริการมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*, 30(1), 178-188.
- ประภัสสร บรรวน และแสงสุรีย์ ดวงคำน้อย. (2564). การพัฒนาความสามารถในการพูดของเด็กปฐมวัยด้วยกิจกรรมการแสดงประกอบการเล่านิทาน. *วารสารวิชาการและวิจัย มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*, 11(1), 194-206.

- ปิยะนุช ซอดนอก และสิริลักษณ์ โปร่งสันเทียะ. (2564). ผลของกิจกรรมจิตศึกษาที่มีต่อการเข้าใจความรู้สึกผู้อื่นของเด็กปฐมวัย. *วารสารวิธีวิทยาการวิจัย*, 36(1), 18-30.
- นิภา ดิษฐสุวรรณ. (2562). ผลการจัดกิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาร่วมกับสื่อประสม ที่มีต่อความสามารถ ในการฟังและพูดภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่. ใน *วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต*. มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วีรญา สุวรรณวงศ์. (2564). การพัฒนาคุณลักษณะความเป็นคนดีของเด็กปฐมวัย โดยการจัดประสบการณ์การเล่านิทานคุณธรรม. ใน *วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต*. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.